

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΓΚΡΑΦΕΣ ΤΟΥ ΜΑΚΙΑΒΕΛΗ

"Όταν άκούθη τὸ ὄνομα τοῦ Μακιαβέλη, φανταζόμεθα ἄμεσως ἕναν ἄνθρωπο ἐπιμο πάντα νὰ σαρκίση καὶ νὰ εἰρωνευθῆ. Ἐνα ποηρὸν καὶ σκληρὸν διπλωμάτη, ἕναν αὐτολόλακα. Ἄν ὅμως ριζομνη ἕνα δῆλημα πὸ ἐξεταστικὸν στήν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ συγγραφέως τοῦ «Πρίγκηπος», θὰ δοῦμε ὅτι ὁ τρομερὸς αὐτὸς σαρκιστὴς, ὁ παμπόνηρος αὐτὸς διπλωμάτης τοῦ μεσαιῶνος, ἦταν ἕνας τρυφερὸς καὶ καλόκαρδος ἄνθρωπος, πὸν ἀγαποῦσε τρολλὰ τὸ κρασί, τὸ χορμί, τὶς διασκεδάσεις καὶ, πρὸ παντός, τὶς ὁμορφες ντόνες...

***

Σ' ὄλην του τὴ ζωὴ, ὁ Μακιαβέλης ἦταν ἰσορροποῦμένος νὰ ὀηρηθῆ ὡς γραμματεὺς σὲ διαφόρους ἀρεντάδες, νὰ τοὺς καλοπᾶνῆ γιὰ νὰ τὸν θρέψουν, νὰ τρέμῃ διαρκῶς μῆπως χάσῃ τὴν εὐνοίαν τους καὶ θρεθῆ στοὺς πέντε δομοὺς, χωρὶς πόρους, φτωχὸς καὶ ἀνέστιος... Οἱ κῆρυοὶ του τὸν ἐτιμοῦσαν βέβαια γιὰ τὶς γνώσεις του

καὶ τὴν πολιτικὴν του εὐδὲξοκεια, μὰ δὲν τὸν λογάριζαν καὶ πολὺ, ἐπειδὴ ἦταν φτωχὸς καὶ κακοκτιμμένος. Τὸν ἔπαιρναν μαζὺ τους στὰ γλέντια τους, μὰ τὸν εἶχαν μᾶλλον ὡς ἰσηρότη, γιὰ νὰ τοὺς διασκεδάσῃ μὲ τὶς ἔξυπνες κωμῆντες του, παρὰ ὡς φίλο καὶ ὀμοτράπελο.

Φαντάζεσθε πλέον τὴ λύτη τοῦ Μακιαβέλη γιὰ τὴν ἐξετελιστικὴ θέσι πὸν τοῦ ἔδιναν, φαντάζεσθε πόση πίκρα εἶχε κατασταλάξῃ στήν ψυχὴν του, πὸν διψοῦσε τὴν ἐλευθερία, τὴ χάρα, τὶς ἀπολαύσεις.

***

Σὲ ἡλικία 30 περίπου ἐτῶν, ὁ Μακιαβέλης παντρεύθηκε τὴ Μαριέττα, μὰ ἥσυχη καὶ καλόκαρδη γυναῖκα, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε ἀφοσιωθῆ μ' ὄλην τὴν ψυχὴν της καὶ ἐφρόντιζε γιὰ τὴν ὑγείαν του καὶ γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν του.

Μὰ ἡ γυναῖκα αὐτὴ, μὲ τὸν ἀδύνατο χαρακτήρα, δὲν ἦταν σὲ θέαν νὰ συγκρατῆ τὸν ἔνδρα της ἀπὸ τὸν κατήφορο, καὶ ὅταν λέμε «κατήφορος», δὲν εἴμεθα ἰπεροβολικοί. Ὁ Μακιαβέλης, μὴ μπορῶντας νὰ διασκεδάσῃ μὲ πλούσιους καὶ εὐγενεῖς δεσποίνες — πούθι θὰ ἐρωτευόταν τὸν ὄσημο αὐτόν, τὸν ἀδέξιο καὶ κακοκτιμμένο «γραφεῖα» — ζητοῦσε νὰ παρηγορηθῆ ῥιζίνοντας τὰ ἐρωτικά του δίχτυα σὲ γυναῖκοὺς τοῦ λαοῦ.

Καὶ ἦταν, πράγματι, θέμα ὀλιβερό καὶ τραγικὸ σινάμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ Μακιαβέλη, τὸ σοφὸ ἀπὸ ἄνθρωπο πὸν ἤξερε ἀπ' ἔξω τοὺς Ἑλληνας καὶ Ρωμαίους ποιητὰς, τὴν μεγαλύτερη αὐτῆ διπλωματικὴ φαισηγομνία τοῦ μεσαιῶνος, νὰ ἐρωτοτροπῆ μὲ τὶς γυναῖκες τῶν φουδῶδων καὶ τῶν μανδῆδρων τῆς Φλωρεντίας καί... νὰ τρώγῃ πολλὰς φορὲς ἔξω ἀπ' αὐτὲς!

Τοῦ κάου ὁ φίλος του καὶ μεγάλος ἐπιστήμων καλλιτέχνης Λεονάρδος ντὰ Βίντσι τὸν συνειδούλε νὰ συνεισθῆ καὶ νὰ ἔσαναρη τὸν ἴσο δομό. Ὁ Μακιαβέλης δὲν μποροῦσε νὰ ἰουχάσῃ. Τὸν ἔκαγε ἡ φλόγα τῆς κραυγῆς...

Στὸ μεταξὺ ἡ Μαριέττα, ἡ πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη γυναῖκα του, τὸν περιέμενε καρτερικῶτατα νὰ ἔσαναρη στήν ἀγκαλιά της. Ἦξερε ὅτι ὁ ἄντρας της, ὅστω ἀπὸ κάθε συγγνωκὸ σφάλμα, ἐπίστρεφε κοντὰ της, ταπεινὸς καὶ μετανοημένος, ζητώντας ἀπ' αὐτὴν συζῶρεσι γιὰ τὴν ἐπιληνθροπιάν του...

***

Μιά μερὰ ὁ κῆρυος του, ὁ ἄρχων Σοδερίν, τὸν ἔστειλε σ' ἕνα εὐγενῆ, στή Βερόνη, γιὰ νὰ διαπραγματευθῆ μαζὺ του μὰ λεπτοτάτῃ ὑπόθεσι ποιητικῆς φῖσεως. Ὁ Μακιαβέλης ὄριξε ἔτσι τὴν εἰκαιρία νὰ ὀργισθῆ, μακρὰ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του. Φαίνεται ὅμως πὸς ὁ πονηρὸς αὐτὸς δι-

πλωμάτης δὲν ἄτεκε σὲ καλὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν παραμονὴν του στή Βερόνη. Αὐτὸ ὀυλάχιστο δείχνει τὸ παρακάτω γράμμα, τὸ ὁποῖο ἔστειλε σ' ἕν φίλο του καὶ στὸ ὁποῖο τοῦ ἐξιστορεῖ μὰ κομμοτραγικὴ ἐρωτικὴν του περιπέτεια.

"Ἐνα βράδι, γράφει στὸ φίλο του, ἐπῆρε ἀπὸ πίσω μὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία, συγνηθεῖσα ἀπὸ τὴν πειστηζότητα τῶν λόγων του, τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὡς τὸ σπίτι της. Ὡς τότε ὁ Μακιαβέλης δὲν τὴν εἶχε δὴ ἀκόμα στὸ πρόσωπο, γιὰτὶ ἦτανε βράδι, κωδὸς εἴταμε. Μόλις ὅμως βρέθηκαν μόνοι στὸ σπίτι τῆς ἀγνώστου κ' αὐτὴ ἄναψε μὰ λάμπα, τότε... τότε...

"Ἄς ἀρήσοιμε ὅμως τὸν ἴδιο τὸ Μακιαβέλη νὰ μᾶς τὰ περιγράψῃ: «...Σημεφωρὰ μου! τί ἦταν αὐτὸ πὸν εἶδαν τὰ μάτια μου!... — γράφει στὸ φίλο του. — Λίγο ἔλαψε νὰ πέσοι κάτω νεκρὸς ἀπὸ τὸ φόβο μου! Τόσο ἄσημη ἦταν αὐτὴ ἡ γυναῖκα! Κάτι τοῦφες γκρίζα μαλλιά κρεμότανε γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι της, τοῦ ὁποῖου ἡ κορυφὴ ἦταν φαλακρὴ. Ἀπὸ τὰ δυὸ μάτια της τὸ ἕνα ἦταν μεγαλύτερο καὶ τὸ ἄλλο μικρότερο, τοπιλιασμένα μὴντα τὸν δῖο!... Ἐλεγε καὶ μὰ μὴντα σὸνδῆσῃ, μ' ἕνα μονάχα... σὸνδῆσῃ! Τῶβαλα στὰ πόδια κ' αὐτὴ ἡ ἀγορεῖα ἰουστῆλε χειροφιλήματα, στὸ τέλος φῆλξε καὶ ἰουφῶρε τὸ μαντηλάκι της, μὰ ἐγὼ ὄπου φῆνε - φῆνε!...»

***

"Όταν ὁ Μακιαβέλης ἐπίστρεψε στή Φλωρεντία, βῆρε τὸν κῆρυος τοῦ κατεστομαμένο. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κρατήσῃ τὸ γραμματεῖα του κοντὰ του. Καὶ ὁ Μακιαβέλης ἀναγκάστηκε, γιὰ λόγους ὀκονομίας, ν' ἀρήσῃ τὴν ὀραία αὐτὴ πόλι καὶ νὰ πάη νὰ κἀσῃ στήν ἐξοχί, μακρὰ ἀπὸ τὶς ταβέρνες καὶ τὰ εὐθῖμα κέντρα διασκεδάσεως...

Ἡ ἀπομόνοσις ὅμως αὐτὴ τοῦ ἔκανε μεγάλου καλὰ. Ὁ Μακιαβέλης μύτρεσε τότε νὰ ἔσαναρη δόση τῶν Λατίνους συγγραφεῖς, βῆρε καιρὸ νὰ ἀφοσιωθῆ στὶς μελέτες του.

Ἡ Μαριέττα ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε κοντὰ του, νὰ τὸν κιντᾶσῃ μὲς' στὰ μάτια, μὰ φροντίζῃ μῆπως τοῦ λειπῇ τίποτα, νὰ τὸν παρηγορῆ στὸν πόνο του. Μὰ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ ἠθκοποιήσῃ καὶ τὸν ἀδύρθωτο Μακιαβέλη, ὁ ὁποῖος διψοῦσε πάντα γιὰ νέες ἐρωτικῆς συγνηθῆσις. Καὶ, κάθε βράδι, ὁ παράξενος αὐτὸς σοφὸς, ἐκλεκε νὰ βιβλία πὸν διάβαζε βῆλ τὴν ἡμέρα κ' ἔτρεχε σὸφὸς κἀκίτους γιὰ νὰ συναντήσῃ καμμὰ ὀμορφῇ καὶ ροδομάγουλη χωριατοπούλα καὶ νὰ στήσῃ μαζὺ της ψιλὴ κωμῆντὰ!...

***

Στὸ μεταξὺ οἱ Μῆδικοὶ τὸν ἀνακάλεσαν στή Φλωρεντία γιὰ νὰ τὸν προσλάβουν ὡς γραμματεῖα. Ἡ ἄσια τοῦ Μακιαβέλη ἄρχισε κῆ - σιγὰ ν' ἀναγνωρίζετα.

Κ' ἔτσι, ἕνα ὄραιο πρῶτ, ὁ φιλήδονος αὐτὸς ἄνθρωπος, ἔσαναβῆθηκε στὸ στοιχεῖο του: Μέσα σὲ μὰ πλούσια αἰδή, μέσα στήν πολιτικὴ κίνησι τῆς χώρας του... μέσα σὲ ὀμορφες κωμῆσις. Ἦ μεγάληγορία τοῦ ὄρχισε νὰ παραχορῆ τὴ θέσι της στή χάρα καὶ στήν ἐλπίδα... Τί ἄλλο πειὰ εἶχε νὰ ἐπιθυμήσῃ; Οἱ πόθοι τῆς ζωῆς του εἶχαν πραγματοποιηθῆ.

Μὰ ἡ ἄτακτη καὶ βασανισμένη ζωὴ πὸν ἔκανε ὡς τότε, εἶχε καταστρέψῃ τὴν ὑγείαν του. Καὶ δὲν πᾶρτασε νὰ χαρῆ πολλὴν καιρὸ τὴν εὐτυχία του. Πέθανε μὰ μερὰ στήν ἀγκαλιά τῆς Μαριέττας του, τῆς μόνης γυναῖκας πὸν μύτρεσε νὰ τὸν καταλάβῃ, τῆς μόνης γυναῖκας πὸν τὸν εἶχε ἀγαπήσει μὲ τὴν καρδιά της...

Αὐτὴ ἡ ἀρχεῖα μούστῆλε χειροφιλήματα...

